

Midás király legendája

Mikor Midás király még ifjú volt, egy éjszaka jött a minőség an er-
dőből és egy éjszaka érkezett a tenger partján holdvilágos éjszaka. Mikor még
minőség egy éjszaka volt éjszaka és mégsem hiszgett semmi an élethet
mikor nagyon fiatal volt még Midás király is sejtette. Ahetettség
kel farag an élete, ahon minden pillanata tele volt csodákkal és
titokzatos megnagyobbítások ámulkival. Minden pörre an élet csis-
panta volt és mégis a hővelkedés várta csak an élet megnagyobbí-
sát. Várta hogy a hővelkedés mégis fog elbukhanni majd.
Tündés, aki gongyosba futu an ő törp perereit és megnagyobbí-
hoz mégis jött addig minőség egy éjszaka an erdőből és a tenger part-
ján. Mikor ifjú nagyon fiatal volt még Midás király meglátta egy-
szer a tündést holdvilágos éjszaka, a tengerpartján. Egy éjszaka jött ahon
Midás király is tele volt an éjszaka csodákkal. És egy éjszaka volt a tündés
is, egy éjszaka illt egy tündés a tengerpartján és érkezett. És a hangya
húsdan erregt és nagy megnagyobbításokat fordatt magján és a labai-
nál ringó tenger búsította és megnagyobbítt jött és is, végül adta a hang-
yával mintha egy ismeretlen istenség parancsát volna neki, hogy
hővelkedésüljön. És Midás király sokáig hallgatta a tündést és nézte,
nézte sokáig és végül ott állt, hogy a kennebe nézzen, hogy
megfogy a heret és meglátta a tündés tölbe. A minőség illt egy éjszaka (a tenger
partján és mégis jött ő addig egy éjszaka an erdőből. És végül ott

utánna katti íþéna í nértó í minnig viðgátt utánna. Ís í nem
 einhelld többé toka líndá líndá, menst an endt í teke valt máa í
 tíreles þangjónat renjévet í mendenfa mágul ítt vólte meglit-
 ni, í þéren líndá, ofan líndá, hogg uak í heit hellett volva lí-
 ngustani utánna, hogg meglit húnna í meglit húnna, annise
 máa í ofan réfen vólte feleletet. Ís nem vólta máa többé uak.
 heit telit apereuk í tovaerandi þarhasáffel. Á tovald dneh,
 mienthe fátgalka tokeft volva mendenst, nem látott máa nem
 mit líndá líndá uak an evelit hollgetta.

Ís dþandastt erent líndá líndá. heggjótoltu an í erótt í
 tengjéngjót; íþenbe abent menni, abal meglit í uakótt
 hómak í þeruek í nem egn einhelld tíndótté egnformastótt. Ís
 a máker elhagta íþu íþónat erótt í a meste þovaltan máa íde-
 yu erótt í þíveit lét. vólglani, -abber - nýðni dít valt í v-
 hótí an tíndétt í a máa í avangjós ívís þurholt be mendenst-
 abber egnrene dítte átt ítt ítt í fúndís í meglitottu, meglit-
 jótta heit í ís, hól hóm lívón, þeravóttan:

Heit hogg el engem líndá líndá? Heit nem abant többé
 hálani an ís dnehem? Heit nem jót többé í tengjéngjótatí-
 jót? Heit meste el meste íþenbe? Heit engem heitit mien-
 dig an erótt ís an ís einhelld í tengjéngjótatí. Heit hogg
 el mátt engem, mátt, hogg meglitottu? "

'És bevéledett feleji és átahertó ölelés nyelhat és magához hívni, hogy
 bevéredjének az aranyján zold rétes és ne vágydójék többé többé dió
 pótlarabok és csodás után. De Udás herál' kellek vad nemület
 állotta meg és hiszelettes majál a puka kerak körül és dunszár
 felett:

"Mit ahertó főlem te? Nem kerestél én főged többé!"
 És a fűndés bevéredjött hore:

"Ke mond, hogy nem kerestél, ledem tudom, hogy váns
 váns méndig, hogy an én éresem néllül innék ketteb volna
 an endid és tóvárah an éjék a kempertján. Tudom, hogy engem
 kerestél, hogy engem kettél, itt vagyal, a kied vagyal! Kerestél
 an én ölelésem válsát' hor majd minden lévessére an én ölel-
 tem lecsendese^{meid} minden vágydódat. Ha én kerestél nem kell
 majd idepenben kereméd csodádat. Leves! Keragy főlem!"

És Udás herál' kelleiben egy nére válság. Fente lett minden. Tóts
 már, hogy mént vágydódat a fűndés után is mént nem nyújtotta ki
 a herál' utánna sokadem és nagy nemoridákkal felt meg a kins és né-
 mind elendult an idepen tájfal felé

A fűndés parakotán állottalt utánna:

"És miherjén véne horráns herál' herál'? Lihen fogad
 újra hallgatás an éresem a kempertján? Ugye vénején, ha
 most elmentél is? Vénején ugye?"

És normoriam volakalt lloida' biraf:

"Nem jövök oda soha, a mig te itt vagy. Úgyvanom, a mig megfakultál. Úgyd ha nem cseng teholate énched, a kbor minden tele lesz majd a te hangod erelelvevel és minden babor migul a te hajad fog felémcsillanni. És én minden pillanatot a fagok olmodri és te barmu lenel minden olmanban. De a mig itt vagy, nem lehet olmodnom, a mig látlak nincs nehem világnom is te énched nevével a modorah is nem jüvel koriam a tenper ragasa. Alhaeglah toged, most nem is herestebel soha, most nem bellesz nehem, nem is bellettel nehem soha"

De mint jartad akkor an erdöbel: "hiszdeito tiorva a tündér. Kit kerestél ott? Éi linc vartál, mihor hami ejelenát hallgattad an én énckemet?"

"Nem tudom" felelte lloida' biraf, de tudom, hogy meg fogam találni valamilyen... Palatát keneseh, kagat, csodaképe, a mit... a mit a porceimöhöl epteb telai... abaron, hogy minden más legyen mindig... és abaron, hogy tömbre megmaradjon... de te fogad a kerem elfelefthet minden és egyforma minden kövölöttem, ha feged verlek."

Igy költés elfordult a tündérhöz lloida' biraf és dündült an új erdöb új csodái felé. És nem hallotta a tündér perarot fobárait, jaggató sírását, nem hallotta, hogy fut utánna

is könnyező kavalokul kirgja véna. Bent friss vigyázásból, tágan nyit szemekkel an elnált ^{el}énkel~~ek~~ edes peremával lélleiben. Bent is nem vért véna fóké.

De mostor elöbértés an újendó sötétis míg egy, nes megöklötalt a tündés lúdás király, fűz, bennis, karagás kirdésel.

„Míg egy, nes bédem tóled lúdás király - rólt herri - „míg egy, nes bédem tóled, igazán elabars-e engem bagyri örökse?”

Is lúdás király nem fordult véna feléje. Ben g, obat norette egy fa tórtón, e miifen szept is fűzget nem látat ottan soka. Is lehuynadatt a földre, hogy kórelmél látsa. hogy minden kímél, minden modulátat örökse el megával vére.

Sokaj állott a tündés mellett sápadtan a karagtal, a kőpental is a fűzdelantól is kórtós antán lúdás király felállat, hogy fóké menjen, megatkerés öt a tündés:

„Vem abars vénafordulni örtem lúdás király? Örökse el-hogy engem lúdás király? Alhagy engem g, obak forasoklásd'ent is tórtórogás fókéle futtúgésent? Leveks engem lúdás király! Tudon, hogy kímél is mője elhagy, örökse elhagy ne! - Kezálkerlak örte lúdás király! Vem akantól könnyezéne abarsdet utánam - ne nyugghass hi más után sen soka! Ant akarod, hogy minden sőp manadja kóntatód is dirc begen e te nagy palotásd-nak? Kezálkerlak lúdás király! Aranyja mőreviljén minden

MTA FIL. INT.
Lukács Arch.

a másik korodás a heved. Ajan meradjan minden, a mefen
 nek jeneked; köpítarke is esllaps is mindenig ujjara. Es minden
 peme korona - ahaen hwarand- uslekeket edet, minden ferere
 ujjegyen a te eleksnek is meradjan meg minden, a haen kerett!
 Valjeb aranyis minden, a mita a te heved uak omek!

„De egy, nek rittepi-majd a te lelledet is a vögyödös, an eleven
 öleledet väg, a... De én megáthatalak lidás hiraf! Arany koror
 len akkad, a het te egy nek átoleltél is hoba siefek verna hony-
 patedzaid, nem adhatod verna neki többlet an öleket, a met el-
 vettél töbe... Talán nem vehetem el mégsem övöke el övöke an
 öleket töled... Talán verna hivandakod, talán, egy nek... Talán,
 ha ajan ~~is~~ haen bemed ~~is~~ a vögyödös, haen más nem csak
 látok a nemend is nemerek formátok a heved... Talán verna hony-
 hatod akker megadnak an öleket... Talán nem vehetem el
 töled övöke an öleket (lidás hiraf) de megáthatalak! Ne hivand
 is ne vögyödöl utánn, csak akker mita mita elevenkeltet ad
 még övöke...”

Es lidás hiraf masozgott is továb ment, aitan megis verna-
 fordult is csak erreit felett:

„Korónám afo hivandakod.”

De aitan hirtelen gondolt eget, lehaszondott megint a fű-
 ke afo alá, a hal meg mindenig ~~is~~ fűt hievetett a gyis is

riete, riete sokáig, a bán herkelén megfogyt - és egy történelmi fi-
rom arany szobrot tartott a kezében. Almaszafodát Uda's
király a nagy boldogsággal és bálsán könyve remekkel vőtt
maga elé és így vőtt:

"Köszönöm a jó kirándozásokat négy törtélet. Köszönöm. Azt
kerestem mielőtt teged kerestelek egyedül az erdőben és a
bengez partján. Köszönöm négy törtélet - mondta és felehang
némi is, utoljára, bencs is sul. De a törtélet eltűnt más ah
barna

*

és bejárta a nagy szafodát Uda's király; mely felekez erdőket és
fűrészhalmozások hiú hegyeket és vőtt hegyoldalakat, erűst vőttoket és
fűrészrétasan vőttoket lóharmadik látott. és emberek, sokat,
trépeket és fűrészrétakat, vőttoket és vőttoket és vőttoket vőttoket
vőttoket és vőttoket. és nem vőttoket nemmi, a mielőtt kedve-
ért megállott volna, nem vőttoket nem, a mi nem arant lett volna
népnek, mert a sok nem látottak dnyphid vőttoket and al nem
mordott vőttoket fel. és kirándulni kerit minden népet meg-
fogytat, amindent, a mielőtt törtélet nem erű történetre gardey
képpéket elkerüvel dnyphid fel. és aranyvőttoket minden, törtélet
és fűrész, vőttoket és mordulatlan aranyfűrészvőttoket vőttoket,
a mielőtt csak kerit törtélet.

Magával vitte egy elefánt minden hentes lúdai barátság és boldogság és gárdyosok között magát mindig. és mindig gárdyosok lett nagyok pillanatokban az élet és kebbek az arany. kőbűb, a méhét magával vitt; kebbek a pillanatok, a mefelen horiaint az eleven életben is tölt és töltésé életet ránt magába az az önállóval működik, a mefelen kőbűb elvitte az

És ahogyan vándorolt is lúdai barátság meg egy nagy vadul Éngy, edepen kőbűb partján innét holdvölgyet látott, fiatal öves holdvölgyeseken barátság és a ti-völgy innét csalogató és csorgott feléje, a nagy elefánt, a mindig magával hordott és ti-völgy vészhangjához csorgó. hogy több leas, innél a kőbűb partján és lúdai barátság arany minden éjlett itt a kőbűb parton is nézte és hallgatta és vágyódott utána. és minden pillanatok kebbek lett az életke valóval és minden napját arany nélték vitte bele nagy várbabósa. Minden pillanatok vészhang horia rohami, átölelésre nem gondolt többé kemény; életke, csobak, seppelvényre, elefántok, hogy más ivan kőbűb a holdon, hogy ti-völgyesek meg a kőbűb és holdon sőt le néztek a hold; elefántok meg hogy meg más más erdők is vannak valóval mefelen is nagyok a mefelen ti-völgy, a méhét nem látott meg is más vészhang csorgó, a méhét meg nem adta kebb nékte megfellen. És hami éjlett utána kőbűb a kőbűb lúdai barátság is nézte és hall-

MTA FIL. INT.
Lukács Arch.

gatta is vágyólat utánna is várta an élte rogn pillanatát,
at amohar meg kell majd állnia: vészfutak, ment minden
már, ment nem lehet már olyan felemelkedés reménye.

Is og yfelen, miher - hi tudja hán adna már? - eltűnt an
dyvöl a hold is csak a csillagok gyöngy fénnyel szűthetik en-
mást an éjben, egy herre abbahagyta an érciket a lágy, fel-
állat is ^(kiterjesztés) ~~vagyis kiterjesztés~~ hi, henyek lida's heraf felé. Is ro
állat sokáig, nagyon sokáig. Is lida's heraf nétha, ~~marchat-~~
^{merenig nétha} ~~land~~ Is minden gondolat, éresek, nek adás befelgyatt névési-
nek marchatantogató. Sokáig állatnak is, herren egy mással,
még egy per elfordult a lágy is ^{meg egy per} ~~tróntokan~~, lemondan moosafat
lida's heraf felé is után elendült, hven chagya örökös. Ghiber
felgyatt lida's heraf, utánna rohent, átállta, megafat his
te herren vadul is leahate volakni aghairaf a lemondó mo-
soft. De aghai hiden arany aghakhat érentkeltés már csak,
e miher örök képpéje mererült már a - talán csak csalogatás-
ra rajkibült - lemondó motyó.

Leip arany robrat tartott a kargai kint lida's heraf is
vad pályabonmal engedte hi ölelési stól is leborult melléje a
kamalba is dívás kiterjés a hullaimal erös, egyhangú meres-
kiját. Gint, lebesemen sirt sokáig lida's heraf, sirtotta sor-
fat, meg elteltotta ötörökös minden cöhtöl is néin a rob-

rohát kapott csak keszben, akkor is, mielőtt a élet mámorát ke-
 reste. Aztán hűfősdtem a sok szűrtől végantakis próbálta ma-
 gát. Alakonta hűtési magával, hogy jött én, hogy a d'életre nek
 a madárnál, an igazi életnek, hogy ~~akkor~~ telettel, töltés'lekedell.
 Hozz, ha csak egy arany neheris minden a miel megfőzött
 néhi, ennek egy mandulata magában kard mögje minden pite.
 katekát mindenst, a miel őrdemes magával vőnnie.

De eljött a meggel is lüddelkivaly nétha is kőba nétha tohagy
 a lánj dobrát. Kereste rajta elvult észekah vágyódásainak evőlékeit,
 kereste a lüddel endőb madárdalainak lüddelkeit, kereste a kerper-
 zupásat, a holdba nézésel mámorait, kereste a szorain ővehek hűs
 vőrdhangjait. De a labor csak dőp volt, négyen dőp, a lüddelkivaly
 finom, febrekussat vőrdásatól fardog, csak dőp volt, győrdősi volt
 , de nem mondatt néhi termitt a d'vágyainól is demitt ar-
 ról, a miel a lánj lelkeben sejtett. Is keresevőden sőt meggint
 lüddel kivaly is mielőtt napahig, hűtellig kőba kereste őrdőhre lüddel
 d'ráit, adduats a néma, dőp kobral is darabjait belekörtö a
 kerperke

Is elkerente a fűbbelket, a népiket is kerette ~~szűrt~~ bennie
 aut, a mielőtt lüddelkivaly an d'életből, a mielőtt meggotte d-
 het, kereste bennie an d'életét. De elvult már vágya minden
 nál, a mi valaha odafűrtő d'het hűria. Kűlön illott minden

11
kötve lépés, némán megérkezem, és keféje nélkül meglátom és jelen-
nek és kiérte minden körtét. Údás király és derékfarkát
beleöntö a tengervízbe.

Újra vándorvándoroktól Údás király. Képesek voltak Coralló.
korallba és világos. Láttam új országokat, de az új népeknek nem
hörtök más lelkük új módokat. Bejárta a régi vándor-
lások legkeleti imresekhez közelebb, de csak formádt emelkedett
talált mindenütt, fáradhat, bűntekereket. Újra volt is
nem vándorok és nem nemelt már semmitől sem-
mit, de jöttek sem birtokhoz és moddó nyagtalan-
földhöz minden fát megállás nélkül egy helyre a madarak,
mint a itt. Údás király. És meggyőződés került is csodá-
történetek és nem engedte meg nekik sok, hogy barmot is meg-
övezzék. Ha néha, néha pillanatában megfogadta őket és
karmok népe, eldugta meg mindig kíváncsi és másként, és
nem történt ~~hogy~~ hogy királyának valamit az életből, hogy egy
mold módoktól elvezet népeknek mulandóságát.

Fáradtan bejártam román országokhoz Údás király
és nem nemelt már az életből semmit, mikor jött egy
lágyul találtakozott. Fehér hajú volt a lány és román nővére
és a karmok életből sokat megfogadott; fáradt volta járása, pro-

moni fűvelés lánjólak a nemis éi vag, elmult fűvelésnek csengés és
 megpésztés. Gyorsan hűvelés és megpésztés, pedig fűvelés-
 tól mindkettő. Megpésztés mellett mindkettő is elabert utas a másik
 mellett, pedig majd néthetős mindkettő mellett a hűvelés megpésztés
 és megpésztés ^{szempontjai} utasról mindkettő mellett. Éi
 aranyos hűvelés mellett mindkettő, ha, máskor a lánj
 megpésztés. Hűvelés mellett és megpésztés, ha, hűvelés
 arit a hűvelés jón, hűvelés mellett és megpésztés, ha, hűvelés
 mellett hűvelés. Hűvelés van dolás arit és megpésztés; elmondta
 neki minden baját, minden hűvelés mellett - csak arit jón nem mondta
 el soha és hűvelés mellett el palejtűvelés, mint az arit hűvelés
 mellett el öhet. Éi jón hűvelés mellett hűvelés hűvelés, a mit
 a hűvelés hűvelés hűvelés mellett. Lánj a megpésztés. Éi máskor
 utas ^{hűvelés} mellett hűvelés hűvelés és elmondta, ha, megpésztés jón arit
 és ha, hűvelés jón és hűvelés mellett arit és megpésztés mellett nem hűvelés meg-
 pésztés és mi hűvelés mellett megpésztés megpésztés arit ~~arit~~ hűvelés, ah-
 kor a lánj is elmondta a megpésztés jón mellett és arit is arit mellett
 mellett a hűvelés nem lehetett megpésztés. Éi megpésztés utas jón
 mellett most elmondta, a mi csak arit jón hűvelés mellett hűvelés
 hűvelés. Hűvelés, ha, megpésztés utas jón mellett hűvelés és ha,
 megpésztés mellett hűvelés megpésztés mellett, arit arit, a mi megpésztés jón
 jón megpésztés.

Az általános vendégek minden, és utabbi, elnökségének, meg-
 őrzésének és minden befolyásának megőrzésének, ott ahol
 van szükségük. Legelőször járhat addig, mindaholten, csak néma
 indáknak és türeltől elvárhatunk bevételek eddig és visszahagyhatunk
 az egyetlen valószínű, a miel későbbre elhangzottak. A tavaly
 mármint jött most meg. Először értekezés hogy lehet valószínű
 tudni valószínű, először értekezés, hogy valószínű tudni valószínű
 és valószínű. Ahol lehet egy márt társaság, bele tartás ^{ma is} az egy-
 keltetés, hogy annak minden részét újat felkutatással és újat
 keltetésével keltetésével részese és belemutató, hogy meg
 de fakadhat legelőször és minden elvárásukhoz és meg kell
 szokás és mártak valószínűsége. De a legkésőbb meg
 az meg, hi nem mondhat végleges keltetés és adhat keltetés
 erőt minden társaság és keltetésével keltetés társaság és
 hogy keltetés volt keltetés és keltetés részese keltetés hi
 minden társaság. Most a keltetés nem most keltetés társaság
 keltetés, keltetés társaság keltetés és a keltetés nem most keltetés
 keltetés társaság, hogy keltetés nem keltetés meg a keltetés társaság,
 keltetés nem, ha olyan keltetés keltetés, amilyen csak keltetés
 keltetés társaság keltetés, keltetés, amilyen az egyetlen valószínű
 csak a keltetés keltetés valószínű.

Legelőször megint a keltetés keltetés keltetés keltetés keltetés

é nyírtól elszakadnak az életre nagy átközlésből. Az erőt
 nélen ilték mindahetten, a lais egy fatörvény, Uda's kény
 lábostha kúpradva a puka fűves. Nyári este volt é kénygáns
 bogaral eskhá'tak a cspacal hóált. Magánosszójának beikt
 Uda's kény é mel' kényvelétek híre lojogalt a kényjében:

„Az én életemből eltűnés minden” mondatta, é mien-
 denti. Az én életemből csak pillanatás vannak. Az csak a
 pillanatok csak aient valamis, mondvánom hogy belőlük
 fog nyáji róni az életens. De az én életens napja nem fő
 meg soha. Az nekem csak pillanatái'm vannak é nincsen
 életens. A nekem csak tőpek a dolgok é az emberek - halk
 volt már a kényje é kóhált szövekhöz renelt - „Az én
 életemből csak a látás adtat meg, nére nem lehet ab-
 ban semminél é az én életem nem lehet nére soha sem-
 minek

„Az én életens ofan mit egy arany kőbe - az újatóg
 ereje kényfett hi a gőve házfőjöl. Kitar van mindentől, é
 van ráve mindentől, nines multja é nincsen jövője. Vátkorak
 tanul nére a mozgát é fulni genéris a mellette életés után,
 de megmondható nem lehet soha. Az én kereem” alig hallat
 hatt már a pava a fölemből, az én kereemből nem lehet meg-
 fogható soha semmit. Az én kereemből kénykél vندی az

az élet. Az én kezeim csak holt dolgokat látnak meginteni

Az én életem hivatal van minden életen és háttérben végig
szívem utána. Az én életem csak több persze lehet adhat a
máskor, az én kezeim csak több csupán az elhatározás be-
szelés, az én kezeim... " eladhat a hangya és néma ismét
maga éle.

Halk költő fűt a csupán holt és türelem napokan végig
közvetlenül az életem pontok. Sokáig hallgattak meg végig meg-
lát a legs halban, titkokat végig adhat és reményekkel a
hangyákon. Halban, félve, ha minden nyit ad ki köztük-
ni a fényen halat a mit hallgatásai köztük látnak kívül köze;
félve, ha minden hangya nem két parancs és végig adhat csak
közvetlenül, a mi csupán halat ölel és elhagyta ölel minden-
kül a mi köztük korábban fegyver, mindentől, a mi köze
van, a mi minden epés benn a köztük életben. Én mit köze
élet csak halban, a leg halhatatlan.

"Egyszer azt hiszem, ha ennyi van? Ugye is azt hiszem
ha ennyi van? Ha ennyi kell mindenhol az élet? Ugye
is? Ugye is?"

és látnak kívül az élet meg hallgat meg; hallgat
sokáig, maga elmondta, az élet minden hangya csak en-
nyit mondott:

"Vem, nem hírem. Most nem hírem más"

És a lány félője kezét is megcsíkolta a párt és a lédai kezét boldogan hozta rajta és ekkor is boldogan utolalta a lány pulis a párt. De megjelenni, magától hírem és nem ment át; kezét most is félre rejtette el palástja alá.

De az én álom én ezüst halál, fém csókát kért a lédai lédai és a kőmönkő fehére kapu lány és ekkor a lány én ment és nem jutottak el megrem én mások saka. Valóban pillanatában a nőket én ezüst a lédai kezét, hogy elment már kezem az ötébe, el kellett, hogy enélkül legyen, de borsóvörsi még ten ment a lányhoz, nem ment kezem elbűvölni palástja alá a saka.

És a lédai még árhat rajta keleti jüb lédai. Hallk havak-
van hallk félre érte és utolalta fel fejüket és mindahetten meg-
nem mültekezték és utolhabbal a lédai saka öbel eleve derékten. De
mindig hangosabbak lettek ezek a havak és a csókák fél-
hallkuk voltak már akkor, hogy elnyomták rajukat. A lédai
kezét tudta, overte, hogy még magától húrták a távol-
dál ^{de} és más nére megfém remélte hogy kezem a fának más ment
a ~~kezem~~ fákhoz kezem, még nem ment öbel komolytane után-
na. És mindig távolabbra kerültek keleti én madár, csak
ajkuk találtak más meg én ment mindig; a keleti nőm

szertak és borsókák az utakat, amik meglehetősen a hórétegek
között kósznak. Így általában minden este és csőhal-
tásigymást várhatok, természetesen a félélmeknél seher ut-
szakkal.

És mindig kerül nem nyugtató hi kerül csak a láis a-
tán

Minden napban megfigyeléseimben feltétlenül van
vagy elvárásokban, de a csoda nem jött meg soha. Mindig tö-
bbsébet szelhető el egy mástól és megsemm birtok egy mástól
kint megfenn és nem mult el egy este sem, meg se ~~talál~~
hallható volna az ő csodáinak a csodáinak tövében.

De egy nap egy fontos napra délelőtti partizánokat hallottam
láis messziről és hová értek és hová ledett ~~feljött~~ a partizán-
ok nagy jött halja a senet. És mikor hirtelen az erdőből
és lenten hirtelen nem messze a partizánok, az odalépett hozzá,
nem hirtelen semmit, csak megjelentek erősen, vadul és, hémis
kerakokkal fogva le az ő gyövein ellenálló kanyarok. Csak egy órával
és gyövein állt ellent a láis és mindig egy órában és mindig
gyöveikben és este már nem. volt ott a csodáinak tövében is
már esteben nem jött már oda sokan.

... És sok idején az én ^{halottak} ^{találtnak} ~~halottak~~ a partizánok

~~hát~~ a megfigyelés vendégnek a csodáinak erdőben keresztül az egy nek

fordulva fehérelt át, azt a hal a víz út felülkerül a csapadék-
 töltés. Ugyan, morckulatlannal fehérelt át, kerít ennek
 a terjesztése seje felől a jobb ábrán egy fehér háló volt,
 a mit utolsó percekben ráhívtak a földhöz.

Ez a fehér víz a csapadék volt már, de nem volt az
 aranyja ábrán.

1909. november 18.

Georg Lukács:

Die Legende vom König Midas

Als König Midas noch jung war, wanderte er stets ganz allein durch die Wälder, und ganz allein sang er sein Lied am Meeresgestade in monderhellter Nacht. Als er noch immerfort allein war, und aus seinem Leben dennoch nichts fehlte, als König Midas noch ganz jung war und sein Leben reich an ungeahnten Möglichkeiten, da war ihm jeder Augenblick erfüllt von Wundern und den Schatten ungeahnter Möglichkeiten. Jeder Augenblick seines Lebens war ein Höhepunkt des Lebens, und dennoch erwartete er dessen Überkrönung erst von dem folgenden Augenblick. Er hoffte, hinter dem nächsten Baum würde eine Fee hervortreten, die seine schönen Augenblicke zur Perlenschnur auffädeln wird, die ihm sagt, warum er stets ganz allein durch den Wald und das Gestade entlang wandern müsse. Als König Midas sehr jung war, erblickte er die Fee eines Nachts im Mondesschein an der Küste. Er wandelte in jener Nacht allein, und die Nacht barg tausenderlei Wunder. Und auch die Fee war allein, einsam saß sie auf einem Fels an der Küste, und sang. Und ihrer Stimme Klang war wie eine Herausforderung, Träger großer Einsamkeiten, und die Begleitung, die das Meer, das ~~er~~ zu ihren Füßen brandete, geliefert hatte, kam von weit her und vermischte sich mit ihrer Stimme, als hätte ihm eine

unbekannte Gottheit befohlen, sich ihr anzuschmiegen. Und König Midas lauschte lange dem Gesang der Fee, und er blickte sie lange, lange an, und Sehnsucht kam auf in ihm ihr in die Augen zu schauen, sie an der Hand zu fassen und sie zu fragen, warum sie so allein dort sitze und einsam am Gestade singe, und weshalb er selbst bis dahin immer allein durch die Wälder wanderte. Und er sehnte sich nach ihr all die langen Nächte lang, er sehnte sich nach ihr immerfort. Und König Midas sang nun nimmermehr, denn auch der Wald schien ihm nun erfüllt von der Musik des Feengesangs, und er meinte sie hinter jedem Baum zu erblicken, ganz aus der Nähe, so nah, daß er nur die Hand ausstrecken müßte um sie an sich zu ziehen und sie danach zu fragen, worauf er schon so lange eine Antwort suchte. Und die Augenblicke waren nun nicht mehr erfüllt von Wundern und dahinschwinger Bunteit. Als hätte das ferne Lied alles in einen Schleier gehüllt, sah König Midas fortan nichts mehr, er lauschte nur immerfort ihrem Gesang.

Und darum machte sich König Midas auf den Weg. Nun haßte er seine Wälder und Küsten, er wollte in die Fremde ziehen, dorthin, wo die Augenblicke noch neue Wunder bringen würden, und nicht das Immergleiche eines Lieds. Als er aber die Wälder seiner Jugend verlassen hatte, als er ~~er~~ in der Ferne bereits die neuen Farben fremder Wälder erglänzen sah, da - es war ein Sommernachmittag, und das Licht der Sonne blendete, und alles ^war in güldenes Gleißeln gehüllt - da stand die

Fee plötzlich wieder vor ihm, hielt ihn auf, ~~faßte~~ ihn an der Hand und sagte mit kläglichem, fragender Stimme:

"Warum verlassest Du mich, König Midas? Warum willst Du nicht länger meinem Gesang lauschen? Warum kommst Du nicht mehr des nachts ans Gestade? Warum entfliehst Du in fremde Ferne? Ich bin es ja, die Du stets im Wald gesucht, deren Gesang Du im Meeresbrausen gelauscht. Warum verläßt Du mich jetzt, da Du mich gefunden hast?"

Und sie trat an ihn heran, und wollte seinen Hals umarmen und ihn an sich ziehen, auf daß sie sich niederließen auf goldgrüner Wiese und nimmermehr Sehnsucht empfinden nach neuen Wundern dahinschwindender Augenblicke. Wilde Furcht ergriff jedoch die Seele des König Midas, und er entwand sich den zarten Armen, und antwortete grob:

"Was willst Du von mir? Nie habe ich dich gesucht!"

Und die Fee flehte ihn an:

"Du sollst nicht sagen, Du habest ~~nicht~~ nicht mich gesucht, ich weiß ja, daß Du immer nur auf mich gewartet hast, daß ohne mein Lied deine Wälder leer und deine Nächte ohne Schönheit am Gestade gewesen wären. Ich weiß, daß Du mich gesucht hast, mich gerufen hast, nun bin ich da, bin ich dein, ich liebe dich! Meine Umschlingung wird Antwort geben auf alle deine Fragen. Meine Umarmung wird alle deine Sehnsucht stillen. Wenn Du von mir geliebt wirst, brauchst Du nimmer ausziehen

in die Fremde, um neue Wunder zu suchen. Liebe mich!
Bleib bei mir!"

In der Seele des König Midas aber wurde plötzlich alles klar und licht. Nun wußte er, warum er sich nach der Fee geseht, warum er nie die Hand nach ihr ausgestreckt, und große Trauer lagerte sich über sein Herz, und stumm brach er auf, ~~zu~~ den fremden Landschaften~~x~~ entgegen.

Wahnütig rief ihm die Fee nach:

"Und wann wirst Du zu mir zurückkehren, König Midas? Wann wirst Du wieder meinem Lied lauschen am Gestade? Nicht^twahr, Du wirst zurückkehren, wenn Du mich letzt auch verlassest?"

Und kummervoll antwortete ihr König Midas:

"Nie wieder werde ich hieher zurückkehren, solange Du da bist. Ich will abwarten, bis Du ~~tot~~^{gestorben} bist. Wenn dein Lied nimmermehr zu hören sein wird, dann wird alles erfüllt sein von der Erinnerung an deine Stimme, und hinter jedem Gebüsch wird mir dein Haar entgegen-schimmern. Und ich werde alle Augenblicke wiedersehen im Traum, und Du wirst in allen meinen Träumen gegenwärtig sein. Solange Du aber hier bist, kann ich nicht träumen, solange ich dich sehe, leuchtet mir kein Licht, und wenn Du singst, sind die Vögel verstummt und das Brausen des Meeres kann mich nicht erreichen. Ich verlasse dich, weil ich dich nicht ~~xxxxxxx~~ gesucht habe, weil ich dich nicht brauche, nie gebraucht habe."

"Warum wandeltest Du aber dann durch die Wäl-

der?" fragte die Fee unter Tränen. "Wen hattest Du dort gesucht? Und auf wen hattest Du gewartet, als Du die langen Nächte über meinem Gesang lauschtest?"

"Ich weiß es nicht", sagte König Midas. "Wohl aber weiß ich, daß ich es dereinst finden werde.. Ich suche ein Schloß, ein mächtiges, wunderbares, das ich vielleicht ... aus meinen Augenblicken aufbauen werde... Ich will, daß alles immer anders sei... Und ich will, daß es ewig so bleibe... Wenn Du nicht an der Hand nimmst, vergesse ich alles, und alles ist immergleich um mich herum, wenn ich dich schaue."

Also sprach König Midas, und er wandte sich ab von der Fee, und er brach auch ^t zu neuen Wundern neuer Wälder. Und er hörte nicht auf das ^g Anklagen der Fee, ~~er hörte nicht auf das Anklagen der~~ nicht auf ihr jammervolles Weinen, er hörte nicht, daß sie ihm nachgeeilt ^{war} und ihn angefleht ^{habe} zu ihr zurückzukehren. Mit neuen Wünschen, weit offenen Augen ging er seines Weges, den traurigsüßen Klang verhallter Lieder in der Seele. Er ging seines Weges und sah nicht zurück.

Als er aber den Rand des neuen Waldes erreicht hatte, hielt die Fee König Midas noch einmal an, und wandte sich an ihn mit der schmerzhaften, hartem, bösen Frage:

"Ein letztes Mal will ich dich fragen, König Midas", sagte sie. "Ich frage dich zum letzten Male: Willst Du mich tatsächlich für immer verlassen?"

Midas aber wandte sich nicht um. Er betrachtete eine Eidechse neben einem Baumstumpf, die schönste und flinckste, die er je gesehen. Und er hockte sich nieder, um sie aus der Nähe zu sehen, um sich alle ihre Farben und Bewegungen für immer einzuprägen.

Lange noch stand die Fee an seiner Seite, blaß vor Wut, Scham und Schmerz, und als König Midas sich aufrichtete um weiterzugehen, da verfluchte ihn die Fee.

"Du willst nicht umkehren, König Midas, um mich zu nehmen? Du verlassest mich für immer, König Midas? Du verlassest mich dem Dahingleiten von Eidechsen und dem fernen Triller der Goldammer zuliebe? Aber Du liebst mich ja, König Midas! Ich weiß ja, daß Du mich liebst, und dennoch verlassest für immer..! Höre meinen Fluch, König Midas. Du wolltest deine Hand nicht ausstrecken nach mir - nun sollst Du sie nach niemandem mehr ausstrecken können. ~~Du wolltest~~ Du wolltest, daß alles immerwährend schön bleibe um dich herum, zur Zier deines prächtigen Schlosses? Ich verfluche dich, König Midas. Zu Gold erstarre alles, was deine Hand berührt. So bleibe alles, wie es dir lieb ist: schön, und bunt, und glitzernd, und immergleich. Und jeder Augenblick bringe dir, wie du es wünschst, jeweils neue Leben, jeder Augenblick deines Lebens sei neu, und alles bleibe so, wie Du es geliebt hast. Zu Gold wer-

de, was deine Hand berührt. Sehnsucht wird aber eines Tages auch deine Seele ergreifen: der Wunsch nach lebendiger Umschlingung!... Ich aber verfluche dich, König Midas! Zu einer guldernen Statue werde der Mensch, den Du einmal umschlungen hast, und vergebens wird sein die Tränenflut, nimmer wirst Du ihm das Leben wiedergeben können, das Du ihm ~~weg~~genommen hast... Vielleicht darf ich dir das Leben doch nicht für immer wegnehmen... Vielleicht wirst Du es dir dereinst einmal wiederwünschen, einmal, vielleicht... Vielleicht, wenn die Sehnsucht in dir so groß sein wird, daß deine Augen nicht mehr bloß schauen, ~~wandern~~, daß deine Hände nicht bloß gestalten können werden... Dann wirst Du dir das Leben vielleicht zurückwünschen dürfen... Mag sein, ich kann dir das Leben nicht für immer wegnehmen, ich verfluche dich aber, König Midas! Begehre keinen Menschen, sehne dich nach keinem, es sei, daß Du ihn für immer verloren hast!"

Und König Midas lächelte, und er ging weiter, dann kehrte er sich aber um und antwortete bloß:

"Ich danke für deinen guten Wunsch."

Dann aber überlegte er es sich plötzlich anders, er kauerte sich ins Gras neben dem Baumstumpf, wo sich die Eidechse noch immer sonnte. Er sah sie lange an, faßte sie dann an - und hatte eine filigrane Goldfigur in der Hand. Und König Midas lächelte vor Glückseligkeit, blickte dankbar, mit tränenfeuchten

vor sich hin, und sagte:

"Ich danke für den guten Wunsch, schöne Fee. Ich danke. Das ist es, was ich gesucht habe, als ich dich einsam suchte in Wald und am Gestade. Vielen Dank, schöne Fee", sagte er, wollte sie zum Abschied noch einmal betrachten, doch war die Fee bereits verschwunden.

+

Und König Midas zog aus in die Welt, und er sah tiefschwarze Wälder und in der Ferne schimmernde blaue Berge und grüne Lehnen, silberne Wasserfälle und geheimnisvoll glitzernde Lilienfelder. Und Menschen, vielerlei Leute, schöne und komische, hässliche und prächtige, und die eigenartigen Tiere und Pflanzen fremder Länder. Und es gab nichts, demzuliebe er sich aufgehalten hätte, keinen Augenblick, der ihm nicht ^{aus dem Grund} ~~daran~~ schön gewesen wäre, ^{daß} ~~weil~~ er seinen unausgesprochenen Wünschen die Schatten nie gesehener Dinge vorspiegelte. Und seine neugierigen Hände ergriffen alles Schöne, alles was die tausenderlei Besonderheiten des flüchtigen Augenblicks mit dem Schmuck reicher Schönheiten ausgestattet hat. Und alles wurde zu Gold, zur zarten und zerbrechlichen, starren ^{und unbeweglichen} Goldfigur. was seine Hände berührten,

So trug König Midas all die Schätze seines Lebens mit sich, er fühlte stets, ^{wie} ~~daß~~ er besonders reich sei. Und immer ~~wirkte~~ reicher wurde sein Leben an

glitzernden Augenblicken, und immer schöner die Goldfiguren, die er mit sich trug, wie auch die Augenblicke, in denen er lebendiges Leben berührte, und wachsend mannigfaltiges Leben ward in die ewigwährende Bewegung eingeschlossen, mit der er es liebevoll davontrug.

Auf diese Weise wanderte König Midas lange, bis er schließlich am Gestade eines wild brausenden Meeres wieder Mondschein erblickte, dem Mondschein seiner Jugend ähnlichen, und aus der Ferne hörte er wieder verlockenden Gesang, wie fernen Widerhall des stets in sich getragenen Lieds. Ein blindes Mädchen sang an der Küste, und König Midas saß jede Nacht an der Küste und schaute sie an und hörte ihr zu und ^{er}sehnte sich nach ihr. Und jeder Augenblick wurde schöner als der vorangegangene, und alle seine Tage waren umspunnen mit den Seidenfäden seiner Sehnsucht. Jeden Augenblick wollte er sich ~~zu ihr~~ ^{auf sie} stürzen, sie umarmen und an nichts mehr denken, er wollte sie umarmen und küssen und eins werden mit ihr, vergessen, daß es außer ihnen beiden auch anderes gibt auf Erden, vergessen, daß das Meer geheimnisvoll rauscht und der Mond kalt auf sie herablickt; vergessen, daß es irgendwo, weit entfernt, auch andere Wälder gibt und anderen Glanz in der Ferne, die er noch nicht gesehen, und anders klingende Lieder, denen er noch nicht gelauscht. Viele lange Nächte hindurch saß Midas dem Mädchen auf diese Weise gegenüber,

er betrachtete sie und lauschte ihr und erwartete den großen Augenblick seines Lebens, wo die Welt stillstehen muß weil es sie nicht mehr gibt, weil es von dort aus keinerlei Aufstieg in keinerlei Richtung mehr gibt.

Und eines nachts, als der Mond - wer weiß, zum wievielten Male - vom Himmel verschwand und die beiden einander nur im fahlen Licht der Sterne ahnen konnten, hörte das Mädchen plötzlich auf zu singen. Sie stand auf und streckte die Arme sehnsuchtsvoll Midas entgegen. Und Midas sah sie an, sah sie an mit starrem Blick, und alle seine Gedanken, Gefühle und Wünsche erstarrten in der Regungslosigkeit seines Starrens. Lange standen sie einander so gegenüber, bis sich das Mädchen schließlich abwendete, einmal noch ^utraurig, entsagend dem Midas zulächelte, und losging, um ihn für immer zu verlassen. König Midas sprang auf, er rannte ihr nach, umarmte und drückte sie ^{mächtig} ~~heftig~~ an sich, heftig und wild, er wollte das entsagungsvolle Lächeln von ihren Lippen ~~we~~^{fort}küssen. Seine Lippen aber berührten nurmehr kalte, güldene Lippen, auf denen das - vielleicht bloß der Verlockung zuliebe aufgesetzte - entsagende Lächeln bereits zu ewiger Schönheit erstarrt war.

Es wurde Morgen, und König Midas betrachtete - er betrachtete lange und vergebens die Statue des Mädchens. Er versuchte die Erinnerung an die Sehnsucht vergangener Nächte zu entdecken, er suchte nach dem Vogelgezwitscher entfernter Wälder, der Begleitmusik dazu, er suchte nach dem Brausen des Meeres, dem

^{a/}Rausch beim Anstarren des Mondes, nach dem Widerhall trauriger Lieder. Allein die Statue war nichts anderes als schön, sehr schön, reich ausgestattet mit zarten, zurückziehenden Zügen der Entsagung; sie war nur schön, nur wunderschön, sagte jedoch nichts über seine Sehnsüchte und nichts darüber aus, was er in der Seele des Mädchens zu ahnen vermeinte. Und wiederum weinte König Midas bitterlich, und nachdem er seine für immer verschwundenen Stunden tagelang, wochenlang vergebens gesucht hatte, zertrümmerte er die schöne stumme Figur, und streute ihre Brocken ins Meer.

Und er suchte die anderen, die alten hervor, und suchte in ihnen das, demzuliebe er sie dem lebendigen Leben entrissen, sie getötet hatte; er suchte in ihnen sein eigenes Leben. Doch alle Bande waren bereits zerrissen, die ihn einst mit ihnen verband. Jede Figur stand für sich allein. Schön und still, einsam, ohne Zusammenhang mit Vergangenheit und Gegenwart. Und König Midas zertrümmerte alle seine Figuren, und er streute ihre Brocken ins Meer.

+

Wiederum begab sich König Midas auf Wanderschaft. Ruhelos streunte er durch die Welt. Wohl sah er neue Landschaften, doch verursachten die neuen Schönheiten seiner Seele keinen neuen Rausch mehr. Er suchte die Stätten der schönsten Feste seiner früheren Wanderungen auf, fand jedoch nur verdorrte Erinnerungen,

blasse, matte. Er war leer, er erwartete nichts, er hoffte für sich nichts von nichts mehr, fand jedoch auch weder Rast noch Ruhe, und er eilte, unfruchtbare Unruhe im Herzen, unablässig von einem Ort zum anderen als verfolgte ihn etwas. Und er haßte seine Hände und deren Zauberkraft, und er gestattete ihnen nimmermehr etwas zu berühren. Wurde seine Seele dann und wann von Schönheit ergriffen, so versteckte er seine noch immer begierigen und neugierigen Hände, er gestattete es ~~nix~~ ihnen nicht, etwas dem Leben zu entreißen, durch vergängliche Bewegung die Schönheit ihrer Vergänglichkeit zu berauben.

Müde irrte König Midas unter traurigen Zypressen, er erwartete nichts ~~xxxx~~ vom Leben mehr, als er wiederum einem ^{Mädchen} ~~xxxxxxx~~ begegnete. Es war ein Mädchen mit schwarzen Haaren und traurigem Blick, häufig geprüft vom harten Leben; es hatte einen müden Gang und von traurigem Feuer leuchtende Augen, und ihre glänzende Stimme war Widerhall großen vergangenen Schmerzes. Schnell näherten sie sich zueinander, obwohl sie beide ermattet waren. Alleine eilten sie alle beide, wollten aneinander vorbeieilen, obgleich die Seele aller beider gleichsam zerrissen war durch lange Einsamkeit, und sie sich bis ins letzte Glied nach dem Streicheln verständnisvoller Worte sehnten. Und sie waren so sehr erschöpft, daß König Midas, als er von dem Mädchen angesprochen

und gefragt wurde, wohin der Weg führe auf dem er wandelt, sich auf einen Stein setzte und zu erzählen begann. Er sprach von seinen Irrfahrten und Leiden; er sprach von seinen Sorgen, seiner Pein - nur die Wahrheit sagte er nie, und er versteckte seine Hände im Mantel, als wären sie durch tiefe Wunden verunstaltet. Und König Midas sprach lange zu ihr, und zu allem, was er erlebt hatte, fand das Mädchen eine ähnliche Geschichte aus ihrem Leben. Und als König Midas vom Weg sprach, als er erzählte, warum er eben diesen verfolgt hatte, und woher er kam und wohin er führt und was es ist, bei dem man nicht Halt machen dürfe und was den Wanderer dennoch zum Stillstehen zwingt, da fing auch das Mädchen an über ihr Leben zu erzählen, und auch in diesem gab es Stationen, wo man nicht hätte Halt machen sollen. Und es schien ihnen, als schlängelten sich beide Wege nunmehr den schönen Raststätten entgegen. Sie hatten das Gefühl, ihre Wege hätten nirgendwohin geführt, daß sie einen anderen einschlagen müßten, einen, auf dem keiner von ihnen bis dahin gewandelt war.

Über den Weg sprachen sie stets, über das Aufbrechen und das Ankommen, und alle ihre Gespräche klangen im Schmerz großer Einsamkeiten aus. Beide wandelten sie bislang allein, beide redeten sie bis dahin nur mit stummen Wäldern und tauben Nächten, und nur das Echo war Antwort auf ihre Worte. ~~Brallens...~~

Jetzt aber erlebten sie den Rausch der Worte. Zum erstenmal konnten sie fühlen, daß man über den anderen etwas wissen kann, daß der andere etwas über den einen wissen kann. Sie umarmten einander mit ihren Worten, sie verkrochen sich in der Seele voneinander, um deren entlegenste Winkel zu erforschen, und sie wühlten in den geheimen Schubfächern der eigenen Seele, um noch reicher zu werden, indem sie alles verschenken und den anderen durch ihre Bekenntnisse noch schöner ausschmückten. ^{NI}Hinter den Worten des Mädchens war jedoch eine große, unausgesprochene Sehnsucht verborgen, diese verlieh allen ihren Worten verführerische Kraft, und hinter den beseelten Worten des König Midas war seine tiefe Angst verborgen, und eigenartiges Zittern schwang mit in seinen Worten. Denn von seinen Händen wagte König Midas nie zu sprechen, und das Mädchen wagte nimmer zu fragen, warum er nie ihre Hand ergreife, selbst dann nicht, wenn die Antwort nur ein Streicheln hätte sein können.

Eines abends sprach König Midas wiederum von seiner Einsamkeit, und macht verborgene Anspielungen auf den großen Zusammenbruch seines Lebens. Sie saßen beide am Waldrand, sie auf einem Baumstumpf, er zu ihren Füßen gekauert im weichen Gras. Es war ein Sommerabend und ^{Glihwürchen}Johanniskäfer tanzten zwischen den Zypressen. Von seiner Einsamkeit sprach König Midas, und die Flamme tiefen Schmerzes loderte in seiner Stimme.

"Aus meinem Leben verschwindet alles", sagte er, "und jedermann. Mein Leben hat nur Augenblicke. Und diese Augenblicke sind nur deshalb etwas wert, weil ich erwarte, aus ihnen würde dennoch mein Leben erstehen. Nie aber wird der Tag meines Lebens kommen. Ich habe nur Augenblicke, jedoch kein Leben. Für mich sind die Dinge und die Menschen nur schön" - seine Stimme war nun leise und sie zitterte von verhehltem Weinen - "meinem Leben ist nur das Schauen gegeben, nichts kann an ihm Anteil haben, und mein Leben kann nie Teil eines anderen sein. Mein Leben ist wie eine Statue aus Gold," die faule Lüge klang wie kräftige Wahrheit, "es ist abgetrennt von allem, abgeriegelt von allem, ohne Vergangenheit und ohne Zukunft. Unveränderlich betrachtet es die Bewegung, möchte denen, die an ihm vorbeieilen, nachlaufen, kann sich aber nimmermehr regen. Meine Hände" - und seine Stimme war erstickt durch Furcht - "meine Hände können nichts festhalten. Immerfort entgleitet das Leben meinen Händen. Meine Hände können nurmehr Totes berühren. Mein Leben steht außerhalb ^{allen} des Lebens, vergeblich sehne ich mich unter Tränen nach ihm. Mein Leben kann anderen bloß schöne Augenblicke schenken, meine Worte können auch dir nur schönen Klang schenken, meine Worte..." seine Stimme stockte, er blickte stumm vor sich hin.

Leiser Wind säuselte durch die Zypressen, in dichten Schwämen glitzerten um sie herum die gleißenden

Pünktchen. Sie schwiegen lange; schließlich ergriff das Mädchen das Wort, leise, mit verborgenen Sehnsüchten in der Stimme. Leise, als befürchtete sie, jedes offene Wort könnte ~~das~~ das feine Netz zerreißen, das sein Schweigen um König Midas herum gewebt hatte; als befürchtete sie, ein lautes Wort ließe die erste sanfte Nebelwolke der Sehnsucht zerstäuben, in die sie beide eingehüllt, durch die sie von allem abgeriegelt waren, was ihre Zusammengehörigkeit gefährden könnte, was außerhalb ihnen steht, was nicht ganz im Leben ihrer beiden drinnen ist. Sie fragte bloß, leise, kaum hörbar:

"Glaubst Du wirklich allein zu sein? Meinst Du auch jetzt allein zu sein? Daß Du für immer allein bleiben müßtest? Auch jetzt? Sogar jetzt?"

Und das Herz des König Midas wurde von Furcht ergriffen; er schwieg lange, und schließlich sagte er nur soviel:

"Nein, das meine ich nicht. Jetzt schon nicht."

Und das Mädchen beugte sich über ihn, und küßte seine Lippen, und König Midas ließ den Kuß, überglücklich, an seinen Lippen haften, und glücklich küßte er die Lippen des Mädchens. Doch wagte er es nicht sie zu umarmen, ängstlich hatte er die Hände auch jetzt im Mantel versteckt.

Viele Abende saßen sie so unter ~~den~~ glühenden Küssen, König Midas und das traurige

schwarzhaarige Mädchen, sie küßten einander und erreichten einander doch nicht. Es gab Augenblicke, da meinte er, der Fluch ~~aus~~ seiner Hände sei bereits getilgt, und doch wagte er es nicht sie zu berühren, die Hände aus dem Mantel hervorstrecken. Und das Geheimnis kerbte einen tiefen Graben zwischen die beiden. In ihren leisen Worten kamen leise Mißverständnisse auf, und beide erschrocken und versuchten, sie durch Küsse zu beschwichtigen. Die Worte wurden jedoch immer lauter und die Küsse waren bereits viel zu leise, um ihren Lärm zu unterdrücken. König Midas wußte und fühlte, daß er die sich Entfernende noch an seine Brust ziehen könnte, doch obgleich er hoffte, daß seine Hände bereits seien wie die Hände aller anderer, wagte er es dennoch nicht, sie nach ihr auszustrecken. Und ihre Seelen entfernten sich immer mehr voneinander; ihre Seelen weinten still, und sie suchten den Weg, der um die kahle Steinmauer zwischen ihnen führen könnte. So saßen sie miteinander jeden Abend, und sie küßten einander mit sehnsuchts-, hoffnungs- und angstschweren Küssen.

Nie aber streckte König Midas die Hand nach dem Mädchen aus.

Alle ihre Tage vergingen in Einsamkeiten, im Vorgefühl des vom Abend erwarteten Wunders, doch das Wunder blieb aus. Immer weiter glitten sie voneinander, und doch konnten sie nicht ohneinander sein, und kein Abend verging, der nicht ihren Küssen gelauscht hätte zu Füßen der Zypressen.

Eines Tages aber - es war ein schwüler Sommervormittag - hörte das Mädchen die Melodie einer Schalmel. Sie wurde neugierig, sie näherte sich dem Hirten, um die Melodie besser zu hören. Und als sie aus dem Wald hervortrat und sich auf einen Stein unweit vom Hirten niedersetzte, da ging er auf sie zu, sagte kein Wort, umschlang sie bloß kräftig und wild, seine harten Arme hielten ihre zaghaft widerstehenden Arme nieder. Sie leistete nur feig^{am} und schwach^{her} Widerstand, wurde immer zaghafter und schwächer, und abends war sie nicht mehr dort unter den Zypressen und kam auch keinen anderen Abend wieder.

... Und viele Zeit später fanden die Wanderer einen Toten im Zypressenhain. Er lag, das Gesicht himmelwärts gewandt, am Schnittpunkt von zwei Wegen. Starr und reglos lag er dort, die Arme weit über dem Haupt ausgestreckt, in der Rechten hielt er eine weiße Lilie, die er in seiner letzten Minute gepflückt haben mochte.

Die weiße Blüte aber war bloß welk, hatte sich aber nicht zu Gold verwandelt in seiner Hand.

Deutsch von Agnes Meller